

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **SETRA, spol. s r. o.**, se sídlem Zvonařka 16, Brno, zast. JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Příkop 2a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5229/500/09, 45390/ENV/09, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5470/500/09, 56942/ENV/09, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2012, č. j. 7 Ca 273/2009 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha (dále jen „ČIŽP“), udělila žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) svým rozhodnutím ze dne 11. 5. 2009, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/0812935.003/09/PSP, pokutu ve výši 600 000 Kč. Pokuta byla uložena dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), ve znění účinném v době rozhodnutí, za porušení § 19 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Stěžovatelka se měla dle ČIŽP dopustit správního deliktu tím, že do kompostárny Jíkev přijímala pouze jeden druh odpadu (kaly z čištění komunálního odpadu, č. 19 08 05 Katalogu odpadů) v rozporu s podmínkou stanovenou pod č. 4 v povolení vydaném rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 3. 1. 2005, č. j. 10510od85121/04/OŽP-Sk. Dle této podmínky bylo možné do kompostárny přijímat pouze 15 % uvedeného odpadu z celkového množství přijatých odpadů. Dále stěžovatelka v roce 2007 a části roku 2008 nezajistila přítomnost vlastních zaměstnanců při přejímce odpadů do zařízení v kompostárně Jíkev a v roce 2008 v kompostárně Velké Čičovice.

Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5229/500/09, 45390/ENV/09, žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti výše popsanému rozhodnutí ČÍŽP a toto rozhodnutí potvrdil. Žalovaný sice dospěl k závěru, že ČÍŽP se v řízení dopustila dílčího procesního pochybení, protože o námitkách proti protokolu o kontrolních zjištěních nevedla samostatné řízení, ale vypořádala je až v oznámení o zahájení správního řízení. To však nemělo na postavení stěžovatelky žádný vliv, neboť nebyla zkrácena na svých právech. Skutková zjištění ČÍŽP a z nich plynoucí právní závěry žalovaný plně akceptoval. Žalovaný zároveň rozhodnutím ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5470/500/09, 56942/ENV/09, zamítl odvolání stěžovatelky proti usnesení ze dne 7. 4. 2009, č. j. ČÍŽP/41/OOH/SR01/0812935.002/09/PSP, jímž ČÍŽP stanovila stěžovatelce lhůtu pro vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. ČÍŽP sice nesprávně posoudila toto odvolání jako vyjádření k zahájenému řízení o správní pokutě, žalovaný ale toto pochybení odstranil tím, že věc v odvolacím řízení také posoudil.

Citovaná rozhodnutí žalovaného stěžovatelka napadla žalobou podanou u Městského soudu v Praze. Ten ji rozsudkem ze dne 4. 4. 2012, č. j. 7 Ca 273/2009 - 51, částečně odmítl pro nepřipustnost a ve zbytku zamítl pro nedůvodnost. Nepřipustnost žaloby městský soud shledal v části, jíž stěžovatelka napadla výše citované rozhodnutí ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5470/500/09, 56942/ENV/09, neboť šlo o rozhodnutí procesní povahy, jímž se nekončí správní řízení a nebylo jím zasaženo do práv stěžovatelky. K závěru o nedůvodnosti části žaloby směřující proti výše citovanému rozhodnutí ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5229/500/09, 45390/ENV/09, městský soud dospěl z důvodu, že žalovaný dostatečně vypořádal námitky stěžovatelky a procesní pochybení před správními orgány na postavení stěžovatelky neměla vliv. Věc byla posouzena správně a udělená pokuta není ve vztahu k závažnosti pochybení stěžovatelky nepřiměřená.

Proti tomuto rozsudku městského soudu nyní stěžovatelka brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

Včas podanou kasační stížností stěžovatelka napadla citovaný rozsudek městského soudu v tom rozsahu, v němž městský soud její žalobu zamítl pro nedůvodnost (výroky II. a III.). Nezákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatelka spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem, vadách řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť městský soud se nevypořádal se všemi námitkami stěžovatelky a dospěl k závěrům, které nemají oporu ve spisu.

První kasační námitka směřuje proti nedostatkům odůvodnění napadeného rozsudku. Městský soud měl dle stěžovatelky uvádět konkrétní ustanovení zákona, podle nichž je stěžovatelka odpovědná za spáchání správního deliktu. Tento postup není při odůvodňování nijak neobvyklý, o čemž svědčí i to, že městský soud tak postupoval při posuzování výše uložené pokuty. Stěžovatelka v takto nestejnorodě provedeném odůvodnění spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť městský soud náležitě vysvětlil jen následek porušení práva, nikoliv však jeho nutnou podmínku: porušení práva a vznik správně delikttní odpovědnosti samotné.

Druhá kasační námitka směřuje proti posouzení procesních vad v řízení před správními orgány. Stěžovatelka je toho názoru, že dodržování práva má být od správních orgánů vyžadováno beze zbytku. Právní předpisy jsou buďto dodržovány, nebo nejsou, méně závažná porušení práva na straně správních orgánů nelze tolerovat, neboť ani ony se nezabývaly tím, zda stěžovatelka porušila svou povinnost hodně, nebo málo. Protože soud procesní vady akceptoval, zatížil své rozhodnutí vadou. Navíc na straně 8 rozsudku městský soud protokol

pokračování

o kontrolním zjištění označil nesprávným číslem jednacím a v řízení vyšel z protokolu, který nebyl založen ve spisu.

Třetí kasační námitkou stěžovatelka brojí proti posouzení výše podílu přijatých kalů ve vztahu k ostatním odpadům. V provozním řádu je „stanovena surovinová skladba kompostu a nikoli skladba surovin přijímaných do kompostárny.“ Rozhodující tedy je, aby „kompost obsahoval příslušné procentuální podíly a nikoli v jakém poměru jsou v daném okamžiku suroviny v kompostárně.“ Navíc jsou dle stěžovatelky tyto podíly pouze doporučené. Protože v provozních řádech není stanoveno časové období, pro něž je skladba kompostu doporučena, je třeba za takové období považovat kalendářní rok. Proto je podíl 15 % přijatých kalů stanoven z celkového množství odpadů přijatých za daný rok. Protože stěžovatelka nemá v jeden okamžik vždy všechny vstupní suroviny nutné pro zachování určené skladby kompostu, nemůže vytvářet zakládky a zahájit proces kompostování. Z provozních řádů ani nevyplývá, že by stěžovatelka měla povinnost přijaté suroviny ihned zpracovat. Uložení jednotlivých surovin po přechodnou dobu do zapracování do kompostu navíc není možné kvalifikovat jako skladování ve smyslu zákona o odpadech.

Čtvrtá kasační námitka zpochybňuje úvahu soudu o tom, že stěžovatelka měla v provozovně zajistit přítomnost vlastních zaměstnanců. Stěžovatelka proškolila dovážející řidiče, takže přejímku odpadů zajistila v souladu s provozním řádem. Z provozního řádu neplyne, že by přejímání odpadů od dopravce nemohli zajistit proškolení smluvní partneři.

Pátá kasační námitka směřuje proti odůvodnění výše uložené pokuty. Žalovaný při přezkumu rozhodnutí ČIŽP neodkázal na ustanovení zákona o odpadech, podle kterých hodnotil výši uložené pokuty. Žalovaný nerozvedl hlediska, z nichž při svém hodnocení vycházel, závěr o přiměřenosti pokuty tak není podložen hodnocením všech zákonných znaků významných pro uložení pokuty. Soud tato pochybení neshledal, naopak se je pokusil odstranit tím, že hodnocení provedl sám.

Šestou kasační námitkou stěžovatelka brojí proti nevyužití moderačního správa soudem. Městský soud sice konstatoval, že některé důvody rozhodnutí správních orgánů nemají oporu ve spisech, nevyvodil z toho však odpovídající důsledky. Bez znalosti všech důvodů rozhodnutí žalovaného městský soud nemohl posoudit přiměřenost uložené pokuty a tak bylo na místě rozhodnutí žalovaného zrušit. To soud neudělal.

Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu ze dne 4. 4. 2012, č. j. 7 Ca 273/2009 - 51, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ke druhé námitce uvedl, že městský soud pouze vyšel z jedné z procesních zásad, dle níž není třeba přihlídnout k vadám, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Chyba v uvedeném čísle jednacím je způsobena tím, že jde o přepis vadně formulované námitky stěžovatelky.

Ke třetí námitce žalovaný uvedl, že ze souhlasu k provozování kompostárny Jíkev jednoznačně vyplývá požadavek, aby množství přijatých kalů tvořilo maximálně 15 % celkového množství přijatých odpadů. Účelem takové podmínky je zajištění bezpečné koncentrace škodlivých látek vnesených do výroby kompostu. Přijímáním pouze jednoho druhu odpadů tato podmínka nebyla naplněna, neboť takový odpad tvoří 100 % přijatých odpadů.

Povinnost zajistit přejímku odpadů vlastními zaměstnanci žalovaný dovozuje přímo z provozního řádu kompostárny. Přejímku ze strany dovážejícího řidiče není možné považovat za přejímku obsluhou kompostárny mimo jiné proto, že mezi řidičem a stěžovatelkou není pracovněprávní vztah.

Námítku nedostatečného odůvodnění rozhodnutí žalovaný odmítá, podle něj je povaha rozhodnutí prvního a druhého stupně nutně jiná. To plyne z toho, že v rozhodnutí druhého stupně je přezkoumávána správnost a dostatečnost argumentace rozhodnutí stupně prvního, není proto nutné opětovně odůvodňovat samotnou výši sankce.

Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Námítkou nepřezkoumatelnosti [písm. d) citovaného ustanovení] se Nejvyšší správní soud z povahy věci musel zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum.

Protože soudní řád správní nestanoví obsahové požadavky na odůvodnění rozsudku, je na místě dle § 64 s. ř. s. přiměřeně vyjít z obecné úpravy zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Podle ní platí, že *soud v odůvodnění rozsudku uvede, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný (jiný účastník řízení), stručně a jasně vylouží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce; není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků a provedené důkazy* (§ 157 odst. 2 o. s. ř.). Protože zákonná úprava nezmiňuje povinnost soudu uvést konkrétní ustanovení právního předpisu, není bez dalšího možné považovat napadený rozsudek za vadný. Na druhou stranu platí, že přes absenci výslovné povinnosti uvést konkrétní ustanovení je stále třeba, aby odůvodnění bylo řádné a vyčerpávající. Takové zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci je totiž jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 103/99, publ. pod č. 17 sv. 17 Sb. n. u; citovaná rozhodnutí ÚS jsou dostupná na nalus.usoud.cz).

Při vědomí těchto požadavků lze říci, že uvedení konkrétního ustanovení právního předpisu je nanejvýš vhodné v zájmu srozumitelnosti a přesvědčivosti soudního rozhodnutí. Tento názor se promítá i do rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu. Ten ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76 (citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí.

pokračování

Stěžovatelka namítá, že městský soud neodkázal přesně na ustanovení zakládající její správně deliktní odpovědnost. Opomenula však, že městský soud se vznikem její správně deliktní odpovědnosti přímo nezabýval, neboť ji stěžovatelka v žalobě přímo nezpochybnila. Byť byl městský soud skoupý na konkrétní zákonné odkazy, z rozsudku je zřejmé, jaké právní otázky mu byly předloženy, na základě jakých právních úvah je hodnotil a je také zřejmé, jak tyto otázky vyhodnotil. Neuplatní se tak názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, podle něhož je rozhodnutí nutno pokládat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.*“

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené rozhodnutí městského soudu ob stojí před výše nastíněnými nároky na soudní odůvodňování a není tedy nepřezkoumatelné.

Druhou kasační námitkou stěžovatelka brojí proti procesním pochybením v řízení před správními orgány prvního a druhého stupně. Procesní vadu stěžovatelka spatřuje v tom, že o jejích námitkách proti kontrolnímu protokolu ze dne 25. 2. 2009, č. j. ČÍŽP/41/OOH/0812935.009/09/PSP, nebylo samostatně rozhodnuto. Tyto námitky byly vypořádány až v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 7. 4. 2009, č. j. ČÍŽP/41/OOH/SR01/0812935.001/09/PSP. Městský soud dospěl k závěru, že tento postup sice plně neodpovídá požadavkům § 18 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, na posouzení věci a procesních právech stěžovatelky však nic nemění. Stěžovatelka měla možnost námitky uplatnit, ty byly věcně vypořádány, stěžovatelka byla s tímto posouzením seznámena a mohla na něj dále reagovat.

Vady řízení jsou obecně důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Judikatura správních soudů se však přiklonila k závěru, že ne každá zjištěná vada správního řízení bude mít tyto následky. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101).

Městský soud tyto závěry při svém rozhodování plně respektoval. Vysvětlil, kdy a jakým způsobem byla stěžovatelka seznámena s názorem správního orgánu na její námitky. Poukázal také na to, že dle § 18 odst. 4 zákona o státní kontrole může kontrolní pracovník nebo vedoucí kontrolního orgánu rozhodnout, že námitky nebudou vypořádány samostatným rozhodnutím. Smí tak učinit za podmínky, že do tří měsíců od doručení kontrolního protokolu je zahájeno s kontrolovanou osobou správní řízení o uložení sankce nebo opatření v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu. Námitky proti protokolu se pak vyřídí právě v rámci tohoto správního řízení. Skutečnost, že v posuzované věci správní orgán námitky proti protokolu vyhodnotil jako *vyjádření* a z toho důvodu výslovně nerozhodl o postupu podle § 18 odst. 4 zákona o státní kontrole, nemění nic na skutečnosti, že ČÍŽP postupovala v mezích, které tento zákon stanoví.

Namítá-li stěžovatelka dále, že městský soud označil kontrolní protokol nesprávným číslem jednacím, nelze souhlasit se závěrem o nesrozumitelnosti rozsudku z tohoto důvodu. Městský soud kontrolní protokol ze dne 25. 2. 2009, č. j. ČÍŽP/41/OOH/0812935.009/09/PSP, skutečně označil nesprávným číslem jednacím. Na stranách 8 a 9 napadeného rozsudku v čísle jednacím zaměnil část „OOH“ za „004“. Z věcného popisu sporné písemnosti je však jasné, že se jedná právě o protokol založený ve správním spisu. Také z kasační stížnosti samotné vyplývá, že stěžovatelka si je vědoma toho, že jde o nesprávné označení a ne zcela novou,

jí neznámou písemnost. Jedná se tedy o chybu v psaní ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s., která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka nebyla zkrácena na svých právech, neboť její námitky byly zásadně vypořádány způsobem, který zákon předvídá. Dílčí procesní pochybení ČIŽP a chyba v psaní městského soudu nemají na posouzení věci vliv, druhá kasační námitka tak není důvodná.

Třetí kasační námitkou stěžovatelka brojí proti posouzení významu stanoveného podílu kalů z čištění komunálního odpadu. K provozu kompostárny Jíkev byl udělen souhlas rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 3. 1. 2005, č. j. 10510od85121/04/OŽP-Sk. Toto rozhodnutí stanoví dvě podmínky vztahující se k množství zpracovávaného odpadu. V bodu 3. omezuje celkové množství odpadu přijatého do kompostárny na 950 tun za rok (toto množství bylo následně zvýšeno, pro posouzení věci to ovšem nemá význam). Podle bodu 4. nesmí množství kalů přijatých z čištění vod překročit 15 % *celkově přijatých odpadů*.

Stěžovatelka je toho názoru, že těchto 15 % se vztahuje k celkovému množství odpadu, které kompostárna může za rok přijmout (tj. původně 950 tun). Jinými slovy, pokud stěžovatelka ve své kompostárně naplní toliko 15 % celkového povoleného množství pro daný rok, je přípustné, aby přijímala jen jeden druh odpadů.

Nejvyšší správní soud při posouzení věci vyšel z textu příslušného provozního řádu, posoudil účel stanovené podmínky a dospěl k závěru, že této kasační námitce není možné přisvědčit. Proti úvahám stěžovatelky svědčí již samotný text podmínky, který hovoří o množství *celkově přijatých* odpadů. Vztahuje se tedy k celku již přijatých odpadů, ne k množství *celkově přijatelných* odpadů. Protože jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě a je pouhým východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publ. pod č. 30/1998 Sb.), zvážil Nejvyšší správní soud i smysl takto stanovené podmínky.

Stanovení maximálního přípustného poměru konkrétního odpadu je i dle vyjádření správních orgánů vedeno úmyslem upřesnit technologický postup kompostování a omezit koncentraci škodlivých látek. Nedodržení předepsaného postupu a skladby kompostu by totiž mohlo vést ke vzniku toxického produktu, který by byl způsobilý závažným způsobem poškodit půdu. V takovém případě je třeba spornou podmínku vykládat v tom smyslu, že je rozhodné překročení 15 % čistírenských kalů ve vztahu k aktuálně přijatému celkovému množství odpadů, nikoli k množství odpadů přijatých za celý rok.

Opačný závěr by vedl k tomu, že stěžovatelka nemusí přijmout žádný jiný odpad, než jsou čistírenské kaly. V kompostárně by se jí pak hromadil odpad ze 100 % tvořený čistírenským kalem nezpůsobilým ke kompostování. Je rovněž obtížně představitelné, jak by docházelo k měření koncentrace kalu ve výsledném produktu, neboť doba zrání kompostu je podstatně kratší než jeden rok. Závěr o překročení stanoveného limitu na konci kalendářního roku by se pak vztahoval k již vyzrálému kompostu, který by nebyl způsobilý k dalšímu zemědělskému využití. Tvzení stěžovatelky, že stanovená skladba kompostu je pouze doporučená, Nejvyšší správní soud rovněž nemohl přijmout. Je samozřejmé, že při výrobě kompostu nelze docílit naprosto přesných poměrů. Na druhou stranu však souhlas s provozováním kompostárny Jíkev výslovně stanoví, že množství kalů přijatých z čištění vod *nesmí* překročit 15 % celkově přijatých odpadů. Jakkoliv je možné uvažovat o přípustnosti drobných odchylek vzniklých biologickými procesy v průběhu zrání kompostu, podmínka 15 % čistírenských kalů jednoznačně není pouhým

pokračování

doporučením a nebyla dodržena, pokud stěžovatelka dovážela pouze čistírenský kal a hnůj. Argumentaci městského soudu a žalovaného ve vztahu ke smyslu sporné podmínky tak Nejvyšší správní soud shledal přesvědčivou a logickou. Z toho důvodu námitce stěžovatelky nepřisvědčil.

Na posouzení věci nemění nic ani tvrzení, že stěžovatelka nemá povinnost dovezený kal neprodleně zpracovat a že množství ostatního dovezeného odpadu nemůže sama ovlivnit. Povinností stěžovatelky je provozování kompostárny nejen v souladu se zákonem a provozním řádem, ale také v souladu s jejím účelem. Jak již z názvu zařízení vyplývá, kompostárna je zařízení určené k výrobě kompostu, hromadění čistírenského kalu bez následného zpracování do kompostu účelem kompostárny není, stejně tak jako kompostárna nemá sloužit jen jako překladiště pro odvoz odpadu do dalších provozoven stěžovatelky.

Čtvrtá kasační námitka brojí proti posouzení rozsahu povinnosti zajistit přejímku dodávaných odpadů vlastními zaměstnanci. Dle stěžovatelky dostačuje, aby přejímku odpadů prováděl proškolený dovozce, který odpad zkontroluje dvakrát: při vlastní přejímce před nakládkou a po dodání do kompostárny před skládkou dodaného odpadu. Nejvyšší správní soud při posouzení důvodnosti této námitky vycházel z provozního řádu kompostárny v Jíkví (součást výše citovaného rozhodnutí o udělení souhlasu s provozováním kompostárny Jíkev) a provozního řádu kompostárny Čičovice (součást rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 13. 2. 2006, č. j. 12798od129066/05/OŽP-Pl, o udělení souhlasu s provozováním kompostárny Čičovice). Podle bodu 4.1.1 obou provozních řádů provozovatel zařízení a obsluha zařízení zajišťují mj. kontrolu dokumentace a vizuální kontrolu přijímaného odpadu. Podle bodu 4.1.2 mohou obsluhu zařízení tvořit pouze *stálí zaměstnanci* starší 18 let. Žalovaný i městský soud ve svých rozhodnutích vyložili, že přejímka odpadů proškoleným řidičem, který však není zaměstnancem stěžovatelky, tuto podmínku nespĺňuje. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožnil. Posuzovaná podmínka má zaručit důkladnou a odbornou kontrolu přijímaného odpadu a tím zabezpečit i zákonnost a bezpečnost nakládání s látkami, které mohou být životnímu prostředí škodlivé. Není proto přípustné stanovenou povinnost nerespektovat.

Pátá kasační námitka brojí proti odůvodnění výše uložené pokuty, neboť žalovaný neuvedl konkrétní zákonná ustanovení a neuvedl měřítko, podle kterých hodnotil výši pokuty. Nejvyšší správní soud ani této námitce nepřisvědčil. Jak již uvedl městský soud, z rozhodnutí žalovaného je jasné, že za rozhodující považoval závažnost porušení právní povinnosti ze strany stěžovatelky. Dále se žalovaný ztotožnil se závěry rozhodnutí prvního stupně. Dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), má správní orgán v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvést i úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů. Z této povinnosti však opět nelze dovodit povinnost uvést konkrétní ustanovení aplikovaného zákona [srov. formulaci § 68 odst. 2 s. ř. („*uvede ... právní ustanovení*“) a formulaci § 68 odst. 3 s. ř. („*uvedou ... úvahy*“)]. Při absenci této povinnosti musí správní orgán druhého stupně naplnit výše uvedené požadavky na přesvědčivé odůvodnění. Tomu žalovaný dostál.

Šestá kasační námitka směřuje proti nevyužití moderačního práva soudem a tomu odpovídající části odůvodnění. Městský soud měl pochybit, když konstatoval, že některé skutečnosti neplynou ze spisu, a zároveň potvrdil výši uložené pokuty. Nejvyšší správní soud takové hodnocení napadeného rozsudku nepovažuje za přesné. Městský soud sice shledal, že ČIŽP tvrzená recidiva jednání stěžovatelky nebyla doložena ve spisu, vyhodnotil však toto tvrzení jako podpůrné, bez vlivu na výrok. Stěžovatelka navíc tuto skutečnost nezpochybnila. Dále se městský soud dostatečně zabýval přiměřeností uložené pokuty a závažností trestaného jednání. Odkazem na § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech vyložil, že pokuta mohla být

uložena až do výše 10 000 000 Kč. Pokuta ve výši 600 000 Kč byla stěžovatelce uložena při dolní hranici zákonné sazby, zároveň však naplňuje jak svou sankční, tak i preventivní funkci.

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud přistoupit ke snížení výše uložené pokuty v případě, když ji shledá zjevně nepřiměřenou. Městský soud přesvědčivě vysvětlil, proč nepovažuje tyto podmínky za splněné. Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil ani poslední kasační námitce.

Lze uzavřít, že městský soud vyhodnotil rozhodné právní otázky správně.

V. Závěr

Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. srpna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu